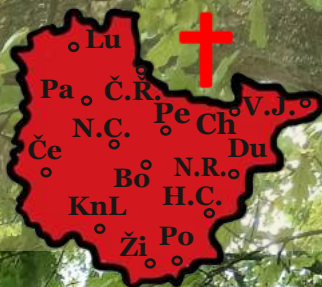




Na srdci

10/26

*(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*



P. Max Kašparů
požehnal dalšímu
dílu Josefa Bouchala.
Foto: Jan Mazanec

Téma: Křesťan online

Doporučený příspěvek: 40 Kč

Pozorně se dívat



Pozorně se dívat znamená objevovat nové světy, vnikat do hlubších souvislostí a skutečnosti. Ale pozorně se dívat vyžaduje čas a soustředění.

Dnešní doba je zasažena spěchem, nepozorností, povrchností a zároveň až zahlcováním se dalšími a dalšími podněty, které je někdy až těžko vnímat a zpracovat. Informace, obrázky a videa na nás útočí z různých médií, kterými je dnešní společnost vybavena. Zatímco za mého dětství jsem obdivoval „úžasně malou“ přenosnou televizi značky Tesla Merkur (a nechtělo se mi ani věřit, že se vše potřebné vejde do tak malé „škatule“), dnes má už skoro každý svou přenosnou obrazovku v chytrém telefonu, který strčí do kapsy.

Znáte ten rozdíl mezi tím, když se po stejné cestě projedete autem, projedete na kole a jdete pěšky? Rychlost z našeho poznávání tvoří útržkovitý vír obrázků, mozaiku mnoha rozbitých střípků skutečnosti, opravdový videoklip.

Když jdeme pěšky a dokážeme pozorně vnímat, dívat se, pozorovat, pak skutečně začínáme být součástí pozorovaného. Otevírá se nám často skrytý a neznámý život zvířat, ptáků, hmyzu i historie lidské kultury a činnosti, která tak ovlivnila a stále ovlivňuje krajinu. Možnost nahlédnout do skrytého života dalších tvorů dává člověku nesmírný pokoj a radost z pokračujícího řádu stvoření, který nemůže popřít a ohlušit ani náš spěch a roztržitost.

Chci Vám popřát, aby nastávající krásné podzimní dny, často prozářené čistým a ostrým světlem, byly pro Vás pozváním poznávat nejen smysly, ale i srdcem, duchovně. Pozorně se dívat znamená - jak říká apoštol Pavel - dobře poznávat „celou tu šířku a délku, výšku a hloubku, poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.“

P. Michal Pulec, farář v Horní Cerekvi

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 16. října.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 600 ks). Registrace: MK ČR E 24463. Přispět lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo). Díky za podporu! Archiv čísel najdete na **cerekev.cz** a **farpel.cz**.



1. Sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. Svatých andělů strážných
- 4. Sedmadvacátá neděle v mezidobí**
7. Panny Marie Růžencové
- 11. Osmadvacátá neděle v mezidobí**
15. Sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. Sv. Hedviky, řeholnice
17. Sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
- 18. Devěťadvacátá neděle v mezidobí**
21. Bl. Karla Rakouského
22. Sv. Jana Pavla II., papeže
23. Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
- 25. Třicátá neděle v mezidobí**
- 28. Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů**
31. Sv. Wolfganga, biskupa

Z osobností měsíce: bl. Karel Habsburský



Blahoslavený Karel I. (1887-1922) byl v letech 1916–18 poslední císař rakouský a též král český. Studoval na univerzitě v Praze – a naučil se obstojně česky. Se Zitou Bourbonso-Parmskou měl 8 dětí. Byl přidělen do armády v Těšíně, posléze velel 20. armádnímu sboru – jako jeden z mála panovníků se přímo účastnil bojů.

Když se ujal vlády, vyvíjel velké úsilí na zastavení bojů, mj. odvolal velitele generálního štábu Conrada von Hötzendorf, jednoho z mužů, který „toužil po válce“. Jeho mírová jednání ale ztroskotala, stejně jako úsilí o národnostní smír v monarchii. Měl výhrady k ponorkové válce, usiloval o zákaz bombardování civilních cílů a bojových plynů.

Snažil se, aby rozpad monarchie proběhl bez krveprolití. Po jejím zániku byl nucen odejít do exilu. Předpověděl rozmach Německé říše i národnostní roztříštěnost malých států. Ve vyhnanství na Madeiře r. 1922 zemřel na zápal plic. V roce 2004 byl pro příkladný křesťanský život a mírové snahy beatifikován papežem Janem Pavlem II. Je jedním z mála blahoslavených moderních politiků (panovníků). (hm)

Kalendárium - náš vikarát

Černovice a okolní farnosti

30. 10., 10.30 - Lidmaň, mše sv. a dušičková pobožnost na hřbitově
30. 10., 15.00 - Věžná, dušičková pobožnost na hřbitově
30. 10., 16.00 - Obrataň, dušičková pobožnost na hřbitově

Horní Cerekev a okolní farnosti

2. 10., 1. pátek H. Cerekev a Počátky, 17.00 adorace, zpověď, 18.00 mše
4. 10., po mši svaté - Počátky, Farní kafe
29. 10., 12.00-17.30 - Veselá, adorace k Nejsvětější svátosti

Chvojnov a okolní farnosti

2. 10., 17.00 – Chvojnov, 1.pátek v měsíci - adorace k Nejsvětější Svátosti, 18.00 – mše svatá
9. 10., 18.00 – Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi
17. 10., 19.00 – Chvojnov, chvály (**viz plakátek**)

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

3. 10. - pouť do Jindřichova Hradce v rámci roku sv. Františka, možnost získání plnomocných odpustků (**viz plakátek**). V Těmicích z tohoto důvodu nebude večerní 18.00 mše svatá.
4. 10., 17.00 - kostel Všech svatých v Kamenici nad Lipou, varhaní koncert (**viz plakátek**)
10. 10. - nebude večerní mše svatá v 18.00 v Těmicích

Pacov a okolní farnosti

4. 10., 8.00 a 9.30 – Pacov, poutní mše k sv. Michaelu archandělovi

Pelhřimov, Křemešník

- každé ÚT, 19.00 – Pelhřimov, sál na faře, spontánní modlitby
každé ÚT, 18.45 – Pelhřimov, kostel, růženec a pobožnost k Tváři Kristově
každý ČT, 18.30 – Pelhřimov, adorace se zpěvy v kostele
každý ČT 23.00-24.00 – Pelhřimov, kostel, Svatá hodina - tichá

adorace (vstup přes sakristii)

2. 10., 19.00 - Křemešník, koncert Hradišťanu (**viz plakátek**)

2. 10., 22.00 – Pelhřimov, modlitby mužů, v sále

3. 10., 7.30 – Pelhřimov, Živá růže - mše sv. v kostele

4. 10., 16.00 - Pelhřimov, chvály se společenstvím Nový Eden (**plakát**)

8. 10.; 22. 10.; 19.00 – Pelhřimov, farní sál, společenství žen

10. 10. a 24. 10., 19.00 – Pelhřimov, modlitba celého růžence v kostele

14.10.;28.10., cca 18.45 – Pelhřimov, biblická hodina na faře

17. 10., 14.00 – Pelhřimov, Mariánské večeradlo

18. 10., 10.00 – Pelhřimov, Farní kavárna po „dětské“ mši sv. – fara

23. 10. - 25. 10. – Pelhřimov, 40hodinová adorace v sále

27. 10., 9.00 - mše svatá, vikariátní setkání kněží v Pelhřimově

Personalia

Dne 1. října slaví 50. narozeniny **P. Karol Gottschalk Lovaš**, farář v Božejově.

Zároveň si 12. října připomene 35 let od vysvěcení na kněze **P. Josef Sláčík**, pelhřimovský vikář.

Oběma duchovním děkujeme za jejich službu a vyprošujeme jim do dalších let vše dobré, hodně zdraví a hojnost Božího požehnání.

Arcibiskup Přibyl svolává kající pouť do Hájků

Pražský arcibiskup Stanislav Přibyl svolává věřící na kající pouť kvůli hříchům spáchaným na církevní půdě. „Bolestivě si uvědomuji, že ta je v mnoha ohledech narušena,“ napsal Přibyl o důvěře v církev v pastýřském listu pražské arcidiecéze. Zmínil „vážná podezření na odsouzeníhodné mravní a majetkové delikty, dokonce násilí“ i případ zneužívání ze strany kněze. „Bolest, frustraci i stud ze způsobeného pohoršení sdílím s vámi i touto cestou,“ doplnil Přibyl a vyzval věřící ke společné kající pouti, která se má uskutečnit 5. října (den po svátku sv. Františka, světce pokory a chudoby) v 16.00 z Hostivice do Hájků u Prahy (6 km). **(Novinky.cz)**



KDO JE BŮH? CO NÁM MŮŽE ŘÍCT BIBLE? OBJEVUJEME
KŘEŠŤANSKÉ TRADICE. SETKÁVÁME SE SE SVÝMI VRSTEVNÍKY.

KROUŽEK NÁBOŽENSTVÍ

PRO DĚTI A MLADÉ V PELHŘIMOVĚ

Společně objevujeme biblické příběhy,
povídáme si o hodnotách, vztazích,
tradicích i víře.

**JEDNOU TÝDNĚ ZAŽÍT SPOLEČENSTVÍ
VÍRY SE SVÝMI VRSTEVNÍKY**

WWW.SVCSIT.CZ

FARPEL.CZ



**Máte zajímavou dovednost a
chuť předávat ji dětem?
OZVĚTE SE NÁM: 774 950 224**

**HLEDÁME LEKTORY
KROUŽKŮ**



WWW.SVCSIT.CZ



OTAZNÍKY VÍRY

BIBLICKÉ PŘÍBĚHY

**DISKUSE, SDÍLENÍ A MODLITBA
BIBLICKÉ HRY, OTÁZKY-ODPOVĚDI**

ÚTERÝ: 16:00 - 17:00/OD ŘÍJNA

2. STUPEŇ ZŠ

PELHŘIMOV, DĚKANSKÁ 8 (UČEBNA)

VEDOUCÍ: MARTIN BĚHAL

**MOBIL: 774 950 224
PŘIHLÁŠKY, INFO: WWW.SVCSIT.CZ**





ZÁJMOVÝ KROUŽEK 2026/27



HRAVÝ A ZVÍDAVÝ PŘEDŠKOLÁK



**5 - 6 LET
PELHŘIMOV
UČEBNA SVČ SÍT**



PONDĚLÍ 16:00 - 17:00



**VEDOUcí: MGR. KATEŘINA ETTLEROVÁ,
MGR. MARKÉTA PATÁKOVÁ
PŘIHLÁŠKY A INFORMACE: WWW.SVCSIT.CZ**

Chvály

SE SPOLEČENSTVÍM
NOVÝ EDEN

NEDĚLE 4.10.2026
16:00

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE
PELHŘIMOV

*„Nuže, budu zpívat svému milému píseň mého milého o jeho vinici. Můj
milý měl vinici na úrodném vrchu.“*

Izaiáš 5:1

POZVÁNKA NA POUTNÍ ZÁJEZD[†]

Klášterec nad Orlicí • Hora Matky Boží Králíky • Neratov • Polsko

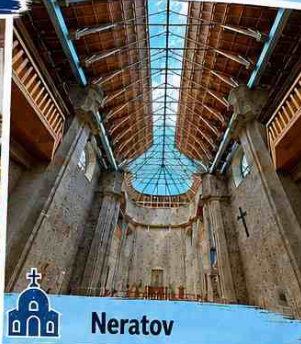
Dne 24. října 2026



Hora Matky Boží Králíky



Hrob Aničky



Neratov



PROGRAM: návštěva hrobu stigmatizované Aničky Bohuslavy Tomanové v Klášterci nad Orlicí, mše svatá v poutním kostele Nanebevzetí Panny Marie na Hoře Matky Boží Králíky, krátký nákup v Polsku a prohlídka kostela se skleněnou střechou Nanebevzetí Panny Marie v Neratově. Klášter minoritů Jihlava



CENA: cca **500–600 Kč**,
děti zdarma.



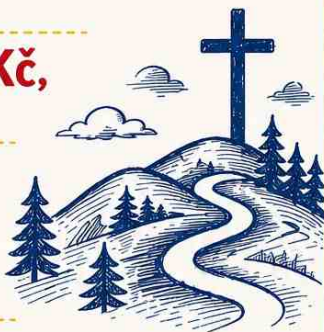
ODJEZD: v ranních hodinách,
návrat večer.



VŠE BUDE JEŠTĚ UPŘESNĚNO.



DUCHOVNÍ DOPROVOD:
P. Petr Vavřinec Konopík



**ZAPISOVAT SE MŮŽETE V KOSTELE
V NOVÉM RYCHNOVĚ A V SAKRISTII V PELHŘIMOVĚ**



VARHANNÍ VYSOČINA

Hudba, která spojuje generace

6. ročník

4. října od 17:00
Kamenice nad Lipou
kostel Všetech svatých

Daniel Kfelíř /baryton/
Ivana Měsíčková /varhany/



13. září od 17:00
Jihlava

20. září od 17:00
Bobrová

27. září od 17:00
Petrovice (Puklice)

4. října od 17:00
Kamenice nad Lipou

11. října od 17:00
Moravské Budějovice

18. října od 17:00
Sněžné

25. října od 16:00
Humpolec

1. listopadu od 17:00
Jimramov

8. listopadu od 16:00
Třebíč

Na koncerty je vstupné dobrovolné
Více informací na www.varhannivysocina.cz



Státní fond kultury ČR



Kamenice nad Lipou



Večer chval

ve Chvojnově

17/10/26

přímluvná
modlitba

19.00
farní kostel

svátost
smíření

Budete zářit jako hvězdy ve vesmíru- držte se pevně
slova života.

Filipským 2,15-16

 farnost_chvojnov

HRADIŠŤAN

& Jiří Pavlica



KONCERT

v kostele Nejsvětější Trojice
na Křemešníku

pořádá
Matice křemešnická o.p.s.



2.10. 19:00

vstupenky





MISIJNÍ JARMARK

neděle 11. října

po mši svaté před kostelem
ve Chvojnově

MŮŽETE SE TĚŠIT NA:



drobné občerstvení



výrobky dětí z farního Spolča



VEŠKERÝ VÝTĚŽEK PŮJDE NA POMOC DĚTEM
V NEJCHUDŠÍCH ČÁSTECH SVĚTA

Více na www.missio.cz





Rok sv. Františka v českobudějovické diecézi

**SOBOTA
3. 10. 2026**

JINDŘICHŮV HRADEC



KLÁŠTERNÍ KOSTEL SV. KATEŘINY

16:30 - MODLITBA RŮŽENCE

**17:00 - MŠE SVATÁ S BISKUPEM PAVLEM
NÁSLEDUJÍ FRANTIŠKÁNSKÉ LITANIE
SVÁTOSTNÉ POŽEHNÁNÍ**

**Na setkání se těší ŘKF - proboštství Jindřichův Hradec a
místní společenství Třetího řádu sv. Františka**

Rok svatého Františka potrvá do 10. ledna 2027.



**Srdečně zve Biskupství českobudějovické
i bratři a sestry františkánské rodiny**



www.frantisek800.cz

Tři letní tábory pod křídly Sítě - slovem i obrazem

Středisko volného času Sít Pelhřimov prožilo opět léto ve víru pobytových táborů. Je tomu už několik let, kdy nabízíme jako jedni z mála, letní tábor i pro děti staršího věku až do 15 let. Nejinak tomu bylo i letos.

* * *

Hraničáři museli přelstít lupiče

Mnoho desetiletí po příběhu z knih o hraničáři Willovi a jeho přátelích se odehrával děj našeho tábora... Účastníci LT Velký Ararat se tentokrát zapsali do tajemných araluenských kronik. Během tábora jsme prošli hraničářským výcvikem, byli jsme pasováni za hraničáře, obdrželi pláště i znamení hraničáře ve formě dubového listu. Za použití maskovacích dovedností se nám podařilo přelstít lupiče a získat od nich cenné předměty, které představovaly důkazy na jednoho z baronů, který se spolčil s lupiči, aby plenili Carawayské léno, které jsme měli na starosti.

Zakončení táborového příběhu se neslo ve znamení rozhodování, kdy jsme s dětmi toto téma prošli při sdílení nejen ve skupinkách a nastínili jsme i morální dilemata, z čehož nám jedno takové dilema přivedl osud sám do příběhové cesty a museli jsme se s tím popasovat.





* * *

Šestadvacet vyvolených ke zničení obludy

O pár týdnů později velká část vedoucích LT Velký Ararat zavítala opět na faru do Nové Cerekve. Tenkrát se do hraničářského světa dostali i mladší děti ve věku 6 - 11 let - účastníci LT Malý Ararat.

Dlouho po moudré vládě královny Cassandra a jejího manžela Horáce, na letním sídle království Araluenu, se odehrál příběh dvaceti šesti dětí předurčených k záchraně království.

Jednu osudnou neděli se letní sídlo Araluenu na týden probudilo životem. Po krátkém seznamování a skvělé večeři od hradní kuchyně byly děti povolány na audienci ke královně dvorním hraničářem Evženem.

Mladá královna, která se dostavila i se svými dvořany, Evženem a jeho učněm Kryšpínem, dětem uložila nelehký úkol: zbavit se krve-lachné obludy, která už dlouho sužuje království.

Velký dík patří nejen odvážným a nadšeným účastníkům tábora, ale především všem vedoucím, kteří tábor bezvadně promysleli, připravili a hlavně zrealizovali.



Chaos v říši pohádek

Třetím pobytovým táborem, který již také pravidelně nabízíme, byl Farní tábor pod vedením Filipa Havelky. Byl opět zcela naplněn a tímto se omlouváme některým, kteří se z kapacitních důvodů již nedostali.

Účastníci tohoto tábora se ocitli brzy v pohádkové říši, ale už od prvního momentu bylo jasné, že je něco v nepořádku – pohádky byly celé zamotané a páté přes deváté! A tak začala záchranná mise: u Šípkové Růženky jsme zjistili, že se místo nešťastného bodnutí o růži, proměnila v nebezpečnou dračici! U Červené karkulky zase vládl naprostý zmatek. Místo vlka se tu objevily popletené pohádkové postavy: Černá paní, čert, kterému nesvítla hůňka, bezhlavý rytíř, který měl na krku pořád svoji hlavu, a Hrnečku vař, který pro změnu vůbec nevařil!

Bylo ještě více pohádkových postav, u kterých nebylo vše v pořádku. Během tábora jsme hledali a nakonec i odhalili viníka celého toho zmatku – zlého Černokněžníka! To on popletl příběhy. V rozhodující den, jsme našli zapomenutou pohádku, ze které uprchl, společně jsme





ji převyprávěli a on se tak v haldě dýmu vrátil tam kam měl. Nemohl již škodit a vrátili jsme tak do celého pohádkového světa zasloužený šťastný konec.

I zde je namístě poděkování: dětem, rodičům a všem těm, kteří tábor připravovali a zrealizovali.

Přeji všem čtenářům pokud možno "pohádkový školní rok", ať je zkrátka vše jak má být!

Martin Běhal, SVČ Sít Pelhřimov

V Útěchovičkách se konala poutní mše svatá

Foto: Václav Skala



"Naši" mladí na Enter junioru na Ktiši s o. Františkem

Foto: P. Vojtěch Razima



Zaplněný Křemešník oslovil P. Marián Pospěcha



Foto: Tomáš Škoda

Stíny starého města ve Chvojnově déšť nezastavil

Ke konci srpna se na chvojnovské faře uskutečnil 15. ročník dětského tábora s názvem Stíny starého města, inspirovaný dobrodružným příběhem Ježek v kleci. Děti se během tábora vydaly po stopách tajemství, luštily šifry, hrály hry, plnily nejrůznější úkoly a zažívaly dobrodružství jako opravdoví pátrači. Počasí nám však letos příliš neprálo a déšť se stal téměř každodenním společníkem. Ani to ale nedokázalo pokazit táborovou náladu a nadšení.

Velké poděkování patří jak dětem, které nepříjemné počasí zvládly na jedničku, tak také všem vedoucím, kteří dokázali program přizpůsobit počasí a vytvořit i tak skvělé hry. Nechyběl smích, napětí, spolupráce ani chvíle, na které budeme rádi vzpomínat. A tak se ukázalo, že ani zamračená obloha nedokáže zastavit pořádné táborové dobrodružství.

Eliška Kostková





Foto: Aneta Prokopová



Částkovické pouti letos počasí přálo

Dne 15. srpna se konala pouť v Částkovicích. Tentokrát nám mši svatou celebroidl P. Petr Vavřinec Konopík. Protože bychom se všichni do kapličky nevešli, využijeme prostor před kapličkou. Pak je dost místa pro domácí i hosty.

Počasí nám přálo a pouť se vydařila. Nezapomněli jsme ani na děti, které si pak zaskočily v pění.

Děkujeme všem, kdo se na přípravě pouti podíleli, a také P. Konopíkovi za požehnání. **Hana Kněžů a Zdenka Lapáčeková**



Foto: Zdenka Lapáčeková

Rychnovští farníci se sešli k společnému posezení

Poslední srpnová neděle patřila v naší farnosti společnému setkání, na které jsme se všichni moc těšili. Hlavním cílem bylo vidět se, popovídat si, a především upevnit vztahy mezi sebou. Velkou pochvalu si zaslouží hospodyňky, které připravily nejrůznější slané i sladké pochoutky. Nechyběl ani sláný dort, který byl i pomyslnou „sladkou“ tečkou. Byl pro našeho otce Petra jako poděkování za vše, co pro nás dělá.

Odpoledne se neslo v duchu rozhovorů, smíchu a dobré nálady. Děkujeme všem, kteří přišli a přijeli, nebo na nás alespoň mysleli, i všem, kteří pomáhali. Těšíme na další setkání.

Pavlaína Malátová



Mariánská pouť u studánky přilákala 50 poutníků

Dne 8. září se konala poutní mše svatá u Váňovy studánky u Bohdalína, které se zúčastnilo se 51 poutníků. Bohoslužbu celebroidli P. Václav Šika a P. Jan Poul. Prožili jsme krásný duchovní zážitek. Díky za něj. (mm)



Foto: Marie Maryšková



Biskup Malý vzpomínal v Pelhřimově na listopad 1989 a pobyty v Branišově. Vděčně přijal Krásnou samotu



Foto: Magazín Pelhřimov



Do Želiva opět připutovali poutníci z různých směrů

ze Západu (Lukavec)

Pěší putování má své kouzlo. Při chůzi se krásně povídá a rozjímá. To si nejvíce odnáším z letošního putování do Želiva do tamního chrámu Narození Panny Marie dne 12. září. Být a jít spolu, se známými i novými poutníky. Vždy máme připravené duchovní zamyšlení, které nás nasměruje na Boha. Při cestě se to hezky rozvine, v tichu přírody, ve sdílení s druhými, v modlitbě. Zastavujeme se u křížků, kaplí i kostelů. Modlíme se za naše blízké, poutníky, kteří mají zdravotní problémy a nemohou s námi jít, za obyvatele míst, kudy jdeme. Letos nám cestou „otevřeli“ v Babičích, kde jsme mohli vstoupit do kaple i využít posezení s pohoštěním od manželů Šilerových. V Hořepníku nás i letos vítala paní Kaňková, která se kostelu pečlivě věnuje. A stejně se věnovala i nám. Nově jsme obdivovali chátrající a přitom krásný kostel v Rovné. Za otevření děkujeme p. Kozelské. V Červené Řečici se k nám přidali poutníci, s nimiž jsme se ztišili v kostele. Je dar být v místech, která svědčí o víře minulých generací. A zároveň nás oslovuje víra současná, živá, při mši v Želivě i v každém z nás. **Miluše Jílková, Lukavec**

i z jihovýchodu (Chvojnov)

Plně se připojuji k Míle Jílkové. Nejen, že se při putování krásně povídá a rozjímá, ale zároveň zjistíte, že jste věnovali to, čeho se všem dnes nedostává, a to je čas. Netroufám si ho nazývat volným, protože si myslím, že věnujete-li svůj čas Pánu Bohu a pracujete pro něj, vždy se to na vás požehnaným způsobem projeví. Letos jsme z Chvojnova putovali do Želiva již posedmé, z putování se stala tradice. Je úžasné, že počet poutníků v cíli se stále rozrůstá a roste i počet míst, odkud přicházejí. V Želivě před kostelem byla vidět přátelská setkání, plná upřímné radosti. Opat Tadeáš Róbert Spišák nás všechny osobně přivítal a byl zjevně sám dojat a potěšen zájmem o tuto mariánskou poutní tradici.

Nám putování zahájil chvojnovský pater Rudolf Benedikt Machalík, kterému děkujeme za milé, přátelské a duchovní zamyšlení s požehnaním na cestu. Děkujeme také za otevření kapličky v Kojčicích panu Svárovskému a otevření kapličky a také pohoštění paní Dvořákové ze Svěpravic. Letos mě asi nejvíc potěšily reakce účastníků, v nichž mi děkovali za krásné putování i společenství. **Jana Pavlíková, Služátky**



Foto: M. Jílková, J. Pavlíková, J. Žáková



Vzpomínka na naši pouť na Turzovku a do Brna

Ráno 12. září jsme se vydali na pouť z Pelhřimova na Turzovku. Duchovním doprovodem nám byl P. Petr Vavřinec Konopík z Nového Rychnova. Kolem 9:00 jsme dorazili do vesnice nedaleko Turzovky, kde jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna část poutníků se rozhodla pro pěší výstup po Křížové cestě přímo na místo zjevení Panny Marie, zatímco druhá vyjela na horu minibusem. V 11:00 jsme se spojili při společné mši svaté a následné pobožnosti v kapli Panny Marie. Poté nastal čas na osobní rozjímání a návštěvu zdejších léčivých pramenů.

Kolem 15:00 jsme vyrazili do Brna, kde byla naší zastávkou návštěva moderního kostela blahoslavené Marie Restituty v Brně-Lesnė, kde působí P. František Vavruška. Tento unikátní moderní chrám byl dokončen v roce 2020, vysvěcen byl brněnským biskupem Pavlem Konzbulem 20. září a představuje architektonický skvost.

Řeholnice a mučednice Maria Restituta z Brna, vlastním jménem Helena Kafková, byla za nacismu popravena. Dominantou celého kruhového areálu je samostatně stojící 31 metrů vysoká věž. V ní se ukrývá zvonkohra tvořená 16 zvony, která dotváří neopakovatelnou atmosféru tohoto duchovního centra.

Po bohatém duchovním programu jsme dorazili domů kolem 22:00. Celá pouť se velice zdařila a zanechala v nás hluboké dojmy. Velké poděkování patří paní Vítkové a panu faráři Konopíkovi za vynikající organizaci a duchovní vedení celého dne. **Eva Dvořáková, Kámen**

1958 - lesník Matůš Lašut vidění Panny Marie (viz jeho slova vpravo). I přes nepřízeň a perzekuce ze strany režimu se místo stalo cílem tisíců věřících.

Vytryskly zde i prameny, lidé sem chodili pro duševní i tělečné uzdravení.

1993 - vysvěcena kaple Panny Marie Královny pokoje.

2008 - místo oficiálně prohlášeno za mariánské poutní místo

2015 - vysvěcen nový majestátní kostel Panny Marie Matky církve.

"Proč jsem ji viděl? To přece není nic zvláštního. Vždyť se zjevila mnohým lidem po celém světě. A jestli mi lidé věřili? Někteří hned. A jiní řekli, že to není pravda. A pak tam přesto šli. Protože tam něco musí být a každý člověk to podvědomě ví. Věřící i nevěřící, to je přece jedno. Ona je. A já ji viděl."

Matůš Lašut

Foto: Pavla Mazancová



Bouchalovy rybníčky se rozrostly o Svatou rodinu

V neděli 13. září byly u Bouchalových rybníčků u Žirovnice představeny pilíře se soškami Svaté rodiny. Proč právě jí, zdůvodnil v promluvě P. Jaroslav Max Kašparů, který této další části více než třicetileté práce Josefa Bouchala poželal, za účasti asi 15 lidí včetně starosty města Radka Vopravila. Sousoší Svaté rodiny doputovalo až z Taiwanu.

Max Kašparů vycházel ze své padesátileté lékařské praxe. Citoval bývalou ministryni spravedlnosti, která říká: „Všechno začíná v rodině.“ Současné rodiny jsou podle něj v ohrožení. Krize vedou k rozvodům, ke snížené sňatečnosti a nízké porodnosti, doslova „vyrábí se více rakví než kolébek“. Vede to k následkům na duševním zdraví jak dospělých, tak dětí. Výsledkem nejsou jen negativa v nárůstu drog, sebevraždnosti mládeže, bezdomovectví, ztrátě smyslu života.

Německý filozof Martin Heidegger říká, že současná technika překonala všechny vzdálenosti, ale nevytvořila blízkost. Přitom právě ona je cestou k uzdravení nemocných vztahů. Má tři zastavení: odpuštění, sblížení a nové vykročení. A právě to symbolizují ony tři pilíře u rybníčků. Ať je právě toto místo nejen vstupem do ticha, ale i léčivou mocí, setkáním lidí a novým vykročením pro rozvaděné dvojice. (vk, hm)



P. Petr byl definitivně převelen z plzeňské diecéze

Prázdniny ve farnosti Nový Rychnov proběhly velmi radostně a slavnostně - definitivně byl do naší diecéze "převelen" náš otec Petr Vavřinec Konopík. K rozloučení a odchodu jsme jej do Plzně k otci biskupovi Tomáši Holubovi doprovodili a s velikou radostí si jej zase přivezli zpět. Otče, buďte u nás už opravdu doma! Text a foto: **Jana Řádová**



Pro řadu dětí je mobil náhražkou za chybějící vztahy



P. Josef Ptáček vystudoval před teologií SPŠ elektrotechnickou a později se už jako kněz podílel na rozvoji internetových projektů pro účely evangelizace, pastorače a správy farností. Stál i u vzniku internetové Linky víry. Naše téma o křesťanství v online prostoru otvíráme kapitolou z jeho knihy S mobilem do Božího království?:

Kdysi jsem byl pozván na nedělní oběd do jedné rodiny. Oběd byl výborný, v rodině bylo několik dětí a o zajímavá témata nebyla nouze. V jídelně byl také menší stůl s počítačem, kde jeden z mladších členů rodiny trávil čas „střílečkou“. Bojoval v týmu, propojený s několika lidmi z celého světa, a čas od času jsme zaslechli, jak dává do mikrofonu povely ke koordinaci strategie jeho týmu. Přisedl si k velkému stolu, aby snědl oběd, a hned zas odběhl do virtuální bitvy. Později jsem se dověděl, že ve škole zažívá šikanu a příležitost zažít vítězství mu dává zatím jen virtuální bojiště.

Řada našich skutků je často vedena snahou o kompenzaci něčeho, čeho se nám nedostává. A platí to i ve virtuálním světě. Jedna teoložka říká: „Neberme lidem berličky, když jsme je nejdříve nenaučili chodit.“ Tohle je výzva pro všechny vychovatele! Když mluvíme o dětech a internetu, mluvíme především o vztazích.

Pro řadu lidí, a zvláště dětí, je totiž internet vyhledávaným místem kompenzace toho, čeho se jim v životě zatím nedostává právě v oblasti vztahů a pozornosti. To klade často nemalé nároky na pozornost rodičů, zájem o život dětí a skutečná přátelství. Internet je pevnou součástí života dětí, a to i těch, které k němu nemají přístup – spolužáci jsou vždy nablízku. Někdy si rodiče myslí, že když jsou děti doma, jsou v bezpečí. Neposlali by je ven z bytu do temných ulic.

Ale na internetu jsou jejich děti pár pohybů prstu od setkání, která je mohou poznamenat na celý život. Nezapomenu na chlapečka, který viděl na obrazovce krutou smrt člověka. Nemohl ten obraz „vymazat“ z hlavy po několik let.



Mnoho rodičů dává svým potomkům do ruky mobil či tablet, aby „byli hodní“ a zabavili se. Měli bychom však vědět, čím přesně se naše děti na internetu zabavují a čemu se tam učí. Často je taková zábava spojena se sledováním krátkých videí, youtuberů nebo filmů. Rozhodně se totiž nejedná o neutrální záležitost. Řada dětí je sledováním pořadů vědomě či nevědomě ovlivňována mnohem více, než možná tušíme.

A jedná se někdy i o hodiny působení zcela neznámých lidí a různých automatických algoritmů na naše děti každý den. Tyto algoritmy velmi umně doporučují dětem (i dospělým) další a další videa ke zhlédnutí tak, aby u nich strávily co nejvíce času.

V některých případech můžeme děti nasměrovat, ukázat jim lepší zdroje, kanály na YouTube apod. Relativně citlivým problémem jsou také různé „výzvy“ – úkoly, které se šíří především na různých videoplateformách. Některé jsou vtipné, některé mohou být i užitečné, některé mohou být škodlivé a vést i k poškození zdraví a ohrožení života. Specifickou záležitostí je způsob komunikace mezi dětmi a mládeží.

Taková jedna problematická fotka zaslaná kamarádovi či zveřejněná někým může poznamenat sebevědomí na celý život. Třeba i za několik let, když jsme na ni zapomněli. Internet totiž zapomíná někdy hodně pomalu... **P. Josef Ptáček, S mobilem do Božího království?**

Symbol této civilizace je selfie-tyč, zrcadlo do nikam

Facebook je zpěněná řeka, mnohoproudá dálnice s křičícími hlasy, tolika tvářemi a příběhy, že se člověk utopí do zapomnění, neboť každý předvádí vlastní život, vlastní snímek a příběh, kdy se snaží překřičet jiné, naaranžovat se co nejlépe... podívejte, jsem v restauraci, na střeše, na pláži, na vrcholu hory, první den ve škole, jsem zasnouben, v porodnici, dívejte! Podívejte se, že žiji, jak žiji, jak jsem originální!

Každý bijeme do vlastního bubínku: obdivujte, lajkujte, sdílejte, pochopte, podívejte se, čekám na uznání, přesně změřeného v počtu kliknutí! Ostatní přece zajímá, jaký mám den, co se mi honí hlavou a co právě jím!

Křičící řeka osamocených Já soustředících se na sebe, plynoucí fotky, kdy se scénérie, snoubenka, chrámy, hory, nebe i Bůh stávají jen kulisou k mému Já, kam až zabere selfie-tyč a dovolí vlastní tvář. Já před Matkou Terezou, na Karlově mostě, před zabitou srnou!



*Takto by mohl vypadat útěk ze Sodomy v době Instagramu.
Generováno AI*

Nemilosrdná řeka teče rychle, tak aspoň na okamžik se hřát na výsluní, než mě proud dalších snímků smete. Něco mimořádného, abyste si mě všimli o vteřinu déle: postavit se na kraj útesu, viset za ruku z rozhledny, pomalovat nahé tělo, zapálit mobil, zabít psa, vypít láhev na ex, jet autem dvoustovkou, hladit přes klec aligátora, já na to mám, já to jsem, reagujte, sdílejte, klikejte, tagujte, „šérujte“, milujte, hejtujte, hlavně reagujte! Kéž bych se stal hitem internetu.

Každý jsme v řece natolik soustředění na svou postavu, svoje šaty, na své zážitky, na své vybuchlé ego, že na vnímání čehokoli kolem není energie. Natož pak kohokoliv. Tichý Bůh, který nesměle klepe, je běsnící řekou přelit, překryt vlnami, šílícími rváči, bušícími se do prsou. Není slyšet vlastního slova, tím méně je slyšet slova Božího.

Řeka Facebooku vnímá Boha jen jako půlstranu v ilustrovaném časopise: ano, něco nad námi, ano, zenoví mniši, ticho, zajímavé... a už otáčíme list s reklamou na spodní prádlo, Bůh se stává krátkým odstavcem mezi receptem na ostružinový koláč a rozhovorem s manekýnem. Já před domem s osmi garážemi, před krbem, já se psem, v hrobce před rakvemi mnichů, před Sochou svobody, tak tleskejte, obdivujte, křičte, závidíte, lajkujte!

Symbolem naší civilizace mohla být kdysi gotická katedrála, s věžemi poukazujícími k nebi, pak raketa Apollo, poukazující k pokroku. Dnes je to selfie-tyč - zrcadlo, poukazující nikam.

P. Marek Orko Vácha (*text psaný pro autorův blog na Aktuálně.cz vznikl před 15 lety, kdy dominoval sítím Facebook, ale zůstal aktuální i v době TikToku či Instagramu*)

Instagram vs. Evangelium

IG: Podívej se na mě.
EG: Podívej se na druhého.
IG: Kolik lidí mě sleduje?
EG: Koho já následuji?
IG: Jak vypadám?
EG: Jaký jsem?
IG: Kolik budu mít lajků?
EG: Kolik lásky dnes dám?

Otázky dítěti na mobilu místo zákazu:

1. Co tam vlastně sleduješ?
2. Co tě na tom baví?
3. Kdo jsou lidé, které sleduješ?
4. Myslíš, že to, co říkají, je vždycky pravda?
5. Proč ti aplikace ukazuje právě tato videa?
6. Co ti sociální sítě dávají?
7. A co ti naopak berou?

Co ztratíme dřív než práci. Papežova encyklika Magnifica Humanitas o umělé inteligenci



(...) Papež v encyklice *Magnifica Humanitas* vedle nebezpečí umělé inteligence neopomíná zdůrazňovat i její přísliby. Hlava církve připouští, že technologie může člověku pomoci i v terapii. Skutečným problémem podle něj není terapie umělou inteligencí, ale člověk, který přestane potřebovat druhého.

Z encykliky vysvítá, že si je papež vědom míry, v níž je umělá inteligence již včleněna do klíčových odvětví, třeba lékařství. Správně pojmenovává i největší hrozbu: politika se stává znovu o něco bezmocnější. Klíč k současným válkám, tvořivosti i lékařství drží soukromé technologické společnosti.

Samé novoty . Od 1891

Roku 1891 papež Lev XIII. vydává encykliku *Rerum Novarum* („O nových věcech“). A nové věci se tehdy skutečně dějí. Průmyslová revoluce mění práci, města i strukturu společnosti. Vzniká dosud nevídaná bída a jako reakce sílí marxismus, který zpochybňuje soukromé vlastnictví i rodinu. Podobně jako dnešní digitální revoluce zasahuje tehdejší převrat spolu s ekonomikou samu představu o tom, co znamená být člověkem. Lev XIII. přitom pochopil, že modernu nelze odmítat: úkolem církve je promluvit do ní vlastním hlasem. Encyklika tak hájí soukromé vlastnictví, právo dělníků na důstojnou mzdu, odpočinek a zdůrazňuje význam rodiny.

Lev XIV. se neodkazuje na žádnou encykliku tolik jako na *Rerum Novarum*. Možná dnes čelíme podobným otázkám. Znovu se objevuje obava, že technologie rozvrátí svět, že se ekonomická moc zcela přesune mimo jednotlivce a nakonec i ti mocní ztratí kontrolu nad silami, které vytvořili. Není pochyb, že papež usiluje o jakési *Rerum Novarum* pro digitální věk. A možná nás srovnání obou textů může vyvést i z narcistního přesvědčení, že nikdy předtím lidstvo nečelilo tak přelomové době jako dnes. I lidé konce 19. století bloudili ve tmách.

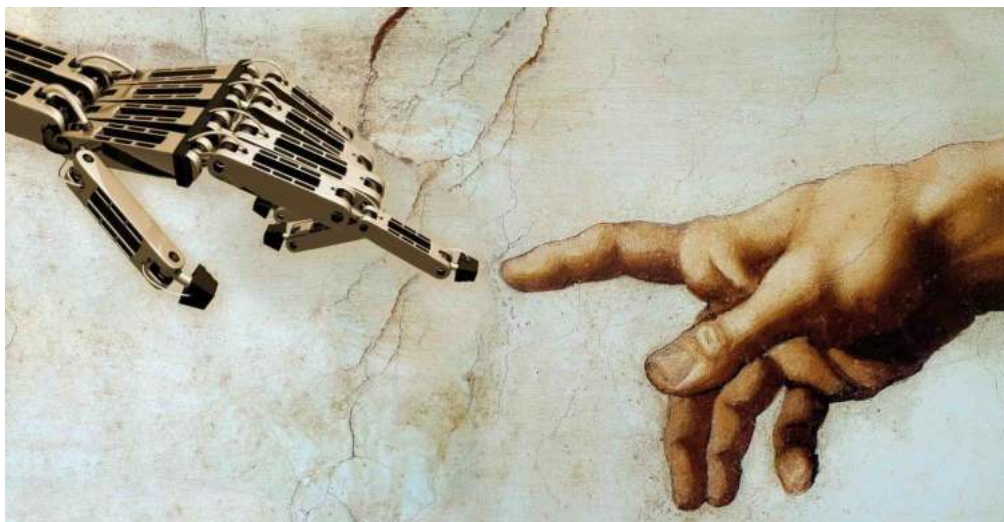
(...) Otázkou není, jak se nejistoty zbavit, ale zda ji dokážeme nést s odvahou spíš než s malomyslností.

Obě encykliky se točí kolem práce – a důstojnosti, kterou s ní spojují Lev XIII. i XIV. Oba jsou přesvědčeni, že práce není jen trestem: vždyť Adam pracuje už v rajské zahradě. Teprve po pádu doléhá na člověka práce s tíhou, kterou dosud neznal. A Lev XIV. nepochybuje, že i dnes má práce sklon člověka zotročovat.

(...) Mnoho lidí dnes ztrácí zkušenost, že práce vede k důstojnému životu. Člověk může pracovat intenzivně, a přesto mít pocit, že si práci nedokáže zajistit ani základní materiální stabilitu, natož třeba vlastní bydlení. Z druhé strany hrozí, že umělá inteligence připraví o chuť do práce i ty, pro které byla dosud místem sebeuskutečnění.

Často jde o vzdělanější vrstvy, jež budou se stroji soutěžit v první linii. Zde vidí papež jednu z hrozeb: společnost, v níž člověk ztrácí zkušenost, že je potřebný. A tvrdí, že nesmíme čekat, až lidé začnou o práci přicházet, ale musíme jednat okamžitě. Jenže v takovém případě bylo včera pozdě. Už dnes umělá inteligence proměňuje trh práce hlavně pro absolventy vysokých škol. Zaměstnavatelé nemají důvod vychovávat nové pracovníky, když mohou rychleji, levněji a s menšími nervy zapojit umělou inteligenci.

Jak se k této proměně postavit, neví ani papež. Ještě zřetelnější je jeho bezradnost nad problémem zásadnějším: v otázkách, které formují naše životy, už stále méně spoléháme na volené politické představitele a stále více jsme odkázáni na soukromé technologické společnosti. Zde volí Lev XIV. nejtvrďší slova: hovoří o hrozbě technologického otroctví.



A pro Řeky bláznovství

(...) Nejpozoruhodnější pasáže encykliky jsou věnované tomu, co činí člověka lidským. Nejde jen o rozum, jak věřili Řekové, ani pouze o schopnost mluvit či počítat. Člověk je především bytostí vtělenou – zkušeností, která je vždy prožívána tělem, časem, vztahem k druhým. V tom se křesťanství střetávalo s antikou.

Když se řečtí filozofové dozvěděli, že existují lidé, kteří uctívají Boha, jenž umřel na kříži, považovali křesťany za intelektuálně méněcenné. Vždyť je to omyl: co je věčné, nemůže sestoupit do konečného těla, dokonce pozdě odpoledne cosi zoufale provolávat na kříži.

Pro křesťanskou tradici není člověk definován především rozumem, ale vtělenou zkušeností a schopností vydat o ní svědectví. Prožívá bolest, lásku, selhání i zranitelnost – to vše zevnitř, jako zkušenost, ne jako informaci. V tom tkví realismus, kterého se Lev XIV. dovolává. Člověk totiž na rozdíl od stroje ví, co znamená trpět, milovat či selhávat, a díky tomu může zrát.

I proto je podle papeže nebezpečná rychlost, ba snadnost, kterou umělá inteligence nabízí tím, že nás příliš rychle vede k výsledku, aniž setrváme v tápání, omylu či neporozumění. Jenže právě to nás učí trpělivosti. Kvůli umělé inteligenci ztrácíme schopnost setrávat v tom, čemu nerozumíme, a hledáme řešení dříve, než porozumění vůbec dostane šanci vzniknout.

Papež nechává encykliku vyústit do mystiky. Závěr patří Alžbětě a Marii. Poté, co Alžběta rozpozná v těhotné ženě matku Páně, pohlédne Marie na svůj obyčejný život chudé dívky v novém světle. Kolem ní se přitom nic nezměnilo. „Římané dál ovládají její zemi a její lid zůstává podrobený a ponížený. A přece se všechno proměnilo v ní samotné – a právě to jí umožňuje vidět neviditelné.“

Zde je encyklika nejoriginálnější. Ve sporu o umělou inteligenci a lidskost ožívá dávný konflikt mezi řeckým racionalismem a křesťanskou zkušeností vášně. Papež nám říká: I dnes platí, že to podstatné nespočívá jen v tom správně počítat nebo analyzovat, ale naučit se vidět. Což také znamená: nenechat se oblbout – možná jen zdánlivou – temnotou přítomnosti.

(Tereza Matějčková, Týdeník Echo, redakčně kráceno)

Až se to Pánu Bohu přestane líbit, dá mi vědět



František Šebestián Pavel Smrčina bourá představu o tom, že sociální sítě jsou doménou nejmladší generace. Podařilo se mu do online světa vstoupit s pokorou, doslova františkánsky, i s řádovým pozdravem, srozumitelným všem: „Pokoj a dobro!“ Více se o jeho působení na YouTube nedávno zajímal Český rozhlas v Nočním mikrofóru.

Pokud vím, první nápad začal tím, že jsi opouštěl farnost v Moravské Třebové. A místní farníci říkali: „Ale nám se bude stýskat.“

Ano, ten stesk vyvolal jejich nápad. Začínal covid, všichni šleli s těmi... jak se to jmenuje... streamy. A oni vymysleli, že když to natočím a uložím na YouTube, tak si to pak kdykoliv kdekoliv můžou „odchytout“. Při mši v jednom bytě mi vysvětlili, co se kde mačká. A řekli: „Takhle to budeš dělat, když nám budeš chtít poslat pozdrav.“ Naivně jsem si říkal: Jo, tak jednou za 14 dní tam něco šoupnu. A pak mi to nedalo a kouknu na odběry. Dvacet, pak 50 a nakonec 300. Říkám si: To už se na nás asi „napíchl“ někdo jiný. A říkali: „Šebo, ne nechávej toho, je to dobrý.“ Tak jsem si to postupně ochočil, v takové light verzi. Někdo se mě ptá: „Kolik máš lidí v týmu a jakou režii?“ Já říkám: ráno po sprše mám tak minutu na přípravu. Někde postavím mobil, chvilku mluvím - a hotovo. Stojí mě to denně 10 minut.

A jde to rovnou ven?

Ze začátku jsem to na YouTube překlápěl rovnou, ale přece jen jsem trochu nervózní, že někdy nejsem úplně probuzený, nebo ve mně není nic, co by za to stálo. Tak si budu zásobičku pěti až patnácti natočených věcí. A když se vzbudím, pomodlím se, překlopím první video z té fronty, a pak buď natočím jedno, dvě nebo žádné.

Některá videa mají i desítky tisíc zhlédnutí. Jak vybíráš témata?

Netlačím se do toho, abych ze sebe za každou cenu něco vyždímal. Buď mě něco napadne, nebo ne - a tři dny jen překlápím. Ale pak většinou díky setkáním s lidmi něco přijde. Nemám to promyšlený.

Po čem je v těch tématech – obchodnický řečeno – stálá poptávka?
Dávám tam, co ve mně je. Ne po čem je poptávka. A buď ber, nebo neber. Třeba komentáře radši nečtu, to člověka vtahuje do divných vod, že se začne sám řešit... Jen mi pár lidí řekne: „Hele, někdo tě tam hejtuje“. Anebo naopak. Ale že bych si dělal vejčucy, to ne...

Takže se Ti ozývají lidé i na základě těch promluv?

Právě že jo. Poměrně často mi někdo sděluje, že ho to oslovuje nebo „Můj manžel vás sleduje, a on neví, že já to vím, ale já jsem za to strašně ráda.“ (*smích*) Lidé mě žádají o setkání, tak to překloupím do telefonu, aby to nebylo na dlouho. Ale funguje to. Už mám takovou alternativní pastorační činnost. Musím to ale kočírovat, nechci bejt moc důležitéj. Mám dohodu s Pánem Bohem, že kdyby se mu to už nelíbilo, ať mi to dá - pro mě srozumitelným způsobem - najevo, a hned přestanu. Nechci si tam tahat kšandy.

Co tomu říkají bratři a lidé v církvi, která je konzervativní institucí?

U spolubratří to máte jako v rodině – srandičky, občas si rejpnou, ale zdá se mi to laskavé a není tam závist. Asi to berou tak: „Každý má nějaký dary, ty máš tyhle, Bohu díky za to.“ Takže v okolí mám laskavou podporu s nastaveným zrcadlem, abych nezpychnul. A co se týká „struktur“ církve, je to podobné, co jsem zažil už s bezdomovci. Ze začátku všichni: „Takhle to nejde, to špatně dopadne...“ Rezistence, pochybnost, skepse. Ale když to člověk vydrží pár let, ono se to prosadí a ti lidi to uznají. Legrační zážitek: na Slovensku jsem byl na setkání Modliteb matek a do sakristie ke mně přišel rožňavský pan biskup: „Otec Šebestián, každý deň beriem inšpiráciu!“ (*smích*)

Jsou témata, kterým se vyhýbáš, protože společnost rozděluje?

Ano, jsou témata, do kterých se nehrnu ne proto, že bych se jich bál, ale přijde mi, že jsme na ně už „předrážděný“ anebo lidi jsou buď pro, nebo proti, a nechci přilévat olej do ohně. Beztak nepříjdu s ničím novým, jen se zařadím do hromady jiných názorů. Není k dobru se do toho pouštět. Možná víc potřebujeme, o čem se nemluví. O hodnotách, kvalitách nebo mechanismech vztahů, které přehlízíme, ale ony nás přitom určují.

Jan Burda, Český rozhlas 2

Hejty mi pomohly vytvořit si nadhled a hroší kůži



Jedním z těch, kdo s energií vstoupili do online světa, je P. Josef Kvapilík alias Pater Pepa. Vedle své farnosti na Zlínsku pracoval i s mládeží, teď má dva roky studovat v USA to, v čem se stal průkopníkem – digitální evangelizaci. Přetiskujeme část rozhovoru, který s ním v zimě pořídil Český rozhlas Zlín.

Proč jste se rozhodl mluvit o víře i ve virtuálním světě?

V semináři jsem narazil na pár lidí hlavně z amerického prostředí - byli to otec biskup Robert Barron a Mike Schmitz, kteří to už dělali, působili hlavně na YouTube. Mě osobně to oslovilo a přišlo mi, že digitální prostředky, které máme, jsou znamením doby a že by byla škoda jich nevyužít. Dosahy jsou obrovské. Jako kněz jsem se dostal na Centrum pro mládež. A pochopil jsem, že mladí tráví na sociálních sítích klidně i tři hodiny denně. A říkal jsem si, že je škoda, že se toho více nevyužívá k dobrému. A postupně jsem potkal kamarády, kteří přemýšleli podobně - a vytvořili jsme tým, s nímž ty věci vytváříme.



Na sociální sítě se ale také snáší vlna kritiky. Některé země je dokonce dětem zakazují. Jak to vnímáte v kontextu toho, co děláte? Jsem si vědom těch rizik. Pociťuju to jednak na sobě, když je využívám, a jednak i u mladých právě, které doprovázím. Problém je, že hodně lidí to používá, ale nemá k tomu vědomý přístup a nechá se tím strhnout. A pak to vede k tomu, že děti mají zhoršenou pozornost a paměť. Dokonce si myslím, že to má velmi negativní dopady na duchovní život, třeba na schopnost prožít modlitbu.

Sociální sítě dovedou být i krutým prostředím. Komentáře pod příspěvky snesou téměř vše. Setkal jste se s negativní zpětnou vazbou nebo útočným komentářem?

Když vyšlo první takové úspěšné video, kde jsem driftoval ve Felicii – mělo to 4,5 milionů zhlédnutí - tak se na ten profil dostala řada lidí, kteří pak systematicky komentovali moje další videa a byly tam hejty, v jednu chvíli to bylo příšerné. Na jednu stranu jsem se setkal s tím, čeho jsou lidé schopní, ale zároveň mi to pomohlo vytvořit si nadhled a od té doby mám hroší kůži. Jen tak něco mě nerozhodí, protože už jsem četl skoro všechno – anonymně a online si lidé dovolí to, co by jinak do obličeje neřekli.

Anna Randárová, ČRo Zlín



Hlídat si motivaci a očisťovat ji: vždyť i na síti sloužím Bohu

Na doplnění textu jsem otci Josefovi online položil ještě tyto otázky:

Setkal jste se osobně nebo v online prostoru s lidmi, kteří Vám sdělili: „Díky Vaším videím jsem začal přemýšlet o Bohu nebo prohloubil svou víru“?

Ano, takových lidí už je celá řada. Někteří mi napsali, že díky videím začali přemýšlet o Bohu, jiní se po letech vrátili k modlitbě nebo ke svátostem. Ozvali se mi i lidé, kteří začali vážně uvažovat o křtu a o tom, že by se chtěli stát křesťany.

Co byste poradil rodičům, kteří mají strach, že jejich děti žijí příliš online?, resp. Lze „zkrotit“ algoritmy tak, aby nám nabízely jen hodnotný křesťanský obsah?

Určitě je na místě mít obavu o to, jestli dítě používá internet dobře - je to dobrý sluha, ale zlý pán. Myslím, že je důležité nastavovat rozumné limity a mantinely a učit děti, aby s internetem pracovaly vědomě, ne jen pasivně. Zároveň lze do určité míry „vychovat“ i samotný algoritmus: tím, koho člověk sleduje, co vyhledává a s jakým obsahem interaguje; třeba můj osobní feed (*proud zobrazovaných příspěvků - pozn. red.*) ukazuje především křesťanské influencery.

Pochopil jsem, že máte v této digitální evangelizaci určitou „americkou školu“. Jak reagovat na námitky, že aby člověk na sítích zaujal, musí být i trochu showman a „umět“ sebe prezentaci? Je tam ake nějaká hranice, za kterou už nejít?...

Myslím, že je zásadní hlídat si motivaci a očisťovat ji - že člověk nevystupuje na sítích kvůli sobě a vlastní sebe prezentaci, ale proto, že chce sloužit Bohu a lidem. A ano, rozhodně jsem toho názoru, že jsou hranice, které by člověk neměl překračovat. Bohužel prostředí sociálních sítí vede k tomu, že se ty hranice člověku mohou podvědomě posouvat, proto je podle mě dobré mít zpětnou vazbu od rozumných lidí, a to zvláště takových, kteří sociální síť až tolik nepoužívají, aby člověk zůstal v kontaktu s "obyčejnou realitou". (hm)

Co to vlastně znamená, když je někdo SVATÝ?

Podle Wikipedie je světec či svatý v náboženské víře a úctě člověk, který dosáhl svatosti či blízkosti Bohu. Judaismus vnímá svaté jako oddělené od ostatního světa a zasvěcené Bohu. Křesťanství klade větší důraz na morální smysl. Zde jsou odpovědi na otázky, které se nabízejí.



Jak probíhá proces svatořečení neboli kanonizace?

V naší církvi je kandidát nejprve prohlášen za služebníka Božího, poté za ctihodného, dále blahoslaveného, a nakonec za svatého. V roce 1983 provedl papež Jan Pavel II. reformu kanonického práva a za dobu svého pontifikátu svatořečil 482 osob. Samotný proces začíná nejméně 5 let po smrti dané osoby na úrovni diecéze, kdy biskup s povolením Vatikánu zkoumá, jak onen člověk žil. Poté je kandidát prohlášen za služebníka Božího a zkoumání se přesouvá na Kongregaci pro svatořečení. Pokud shledá kandidáta vhodným, navrhne papeži, aby ho prohlásil za ctihodného. Když se dále zjistí, že osoba zemřela mučednickou smrtí, dostává přízvisko blahoslavený. Pokud ne, je zapotřebí autentického zázraku na jeho přímluvu. V případě dalšího zázraku je osoba kanonizována.

Proč se modlíme ke svatým?

Modlit se mohu sám, ale často se chci modlit s druhými. Proč? Aby moje modlitba byla posílněna modlitbou a vírou druhých. U Boha neexistuje oddělení země a nebe, mohu vytvořit modlitební skupinu s živými, ale i s lidmi na věčnosti, kteří jsou v nebi. Přesněji bychom proto měli hovořit o modlitbě se svatými, ve společenství svatých.

Kdo jsou hlavní patroni Evropy a proč zrovna oni?

Prvním je svatý Benedikt z Nursie, jehož řehole se stala základem západního mnišství. Svatí Cyril a Metoděj jsou těmito patrony díky své evangelizační činnosti. Svatá Brigita Švédská byla prohlášena Janem Pavlem II. patronkou kvůli budování společenství církve. Svatá Kateřina Sienská se zase zasloužila o návrat papeže z Avignonu do

Říma a celý život obětovala církvi. Nejmladší patronkou je pak svatá Terezie Benedikta od Kříže (Edita Steinová), která jako dcera židovských rodičů zemřela během II. světové války v koncentračním táboře. Její ztotožnění se s utrpením svého národa je vzorem pro úctu a toleranci mezi národy, kulturami a náboženstvími.



Kde se berou stigmata, která někteří světcí měli?

Jako stigmata se označují rány na těle, které odpovídají zraněním Ježíše Krista a které nelze racionálně vysvětlit. Ačkoliv byl Ježíš téměř určitě přibit hřeby do zápěstí, stigmata se nejčastěji objevují v dlaních.

To nijak nepopírá jejich pravost, jejich význam je duchovní, ne anatomický či historický. U rány v boku se nepohlíží ani na to, na jaké straně trupu se nachází. V mnoha případech se stigmatikům nejprve zjevil Ježíš a poté se jim objevily rány. Ty stále krvácely a nešly vyléčit. Objevovaly se třeba každý pátek nebo na Velikonoce, někdy zůstaly po celý život. S ranami se téměř vždy spojuje fyzická bolest.

Mezi nejznámější světce-stigmatiky patří František z Assisi nebo otec Pio z Pietrelciny. Za stigmata lze považovat i duševní stav, kdy člověk prožívá Kristovu muka a trpí s ním. Nositelkou neviditelných stigmat byla například Kateřina Sienská. Zajímavé je, že samotná stigmata ovšem pro církve ještě nejsou důkazem svatosti.

Proč Boha nazýváme třikrát svatým?

Je to básnický obraz, kterým chceme vyjádřit, že on je plnost svatosti, svatost sama. Slovem svatý se vyjadřuje Boží velikost, moc a svrchovanost. Proto tato slova používáme při mši v Sláva na výsostech Bohu, což je hluboká báseň.

(mn)

Domácí hospicová péče Iris: Být nablízku až do konce



Být nablízku těm, kdo odcházejí, a doprovázet jejich rodiny v těch nejcitlivějších chvílích – to je poslání **Domácí hospicové péče Iris**, kterou naše Charita provozuje od roku 2008. Služba pokrývá celý vikariát a pomáhá nemocným prožít závěr života v pokoji, bez bolesti a v kruhu nejbližších. Více o službě v tzv. mobilním hospici prozrazuje všeobecná sestra a koordinátorka Domácí hospicové péče Iris **Pavla Voplakalová**.

Co Vám dala práce v mobilním hospici?

Naučila mě větší pokoře. Vedle toho, že jsem zde získala kamarády a spřízněné duše, jsem také zjistila, kolik obětavých lidí kolem sebe máme. Jak se dokážou postarat o své blízké, i když je to na úkor jejich pohodlí. I člověk, do kterého byste to na první pohled neřekli, může několik let s láskou pečovat o svou křehkou maminku.

Jak vypadá Váš den?

Ráno začínám většinou v půl osmé, abych měla na přípravu klid. Pak záleží, jestli jsem v kanceláři nebo v terénu. Pokud jsem v kanceláři, dělám běžnou agendu spojenou s provozem služby. Chystám potřebný materiál děvčatům do služby, píšu služby nebo pohotovosti, obvolávám pacienty, kteří nemají ten den plánovou službu doma a další. Pokud jsem v terénu, tak si ráno nachystám potřebný materiál k pacientům, projdu si jejich zdravotní záznamy, předáme si s kolegyněmi informace a vyrážím do terénu. Počet pacientů za den je různý podle náročnosti a skladby pacientů. V průměru jsou tři za den. Umožňuje nám to mít na každého dost. času. V naší práci je důležité se věnovat nejen pacientům, ale i pečujícím. Po příjezdu na hospic pak píšu zápisy do programu a předávám informace lékaři a ostatním sestřičkám.

Jaký příběh ráda vyprávíte svému okolí?

Moc ráda vyprávím příběh vážně nemocného pána, který měl obě děti v cizině, a ještě měl takovou smůlu, že bydlel v části Středočeského kraje, který byl všem mobilním hospicům hodně vzdálený. Pán si ale přál být doma. Nechtěl za žádnou cenu zůstat v nemocnici nebo kamenném hospici. Oslovil nás jeho kamarád s manželkou, kteří byli odhodlaní o něj doma pečovat. Byli ale zoufalí z toho, že je nikdo nechce přijmout do péče. Přijali jsme ho v co nejkratší době. Pána jsme měli v

péči jen tři dny, ale pečující byli šťastní, že jej mohli dochovat doma, jak si to přál! Byl to pro nás velice silný příběh a velice si vážíme pečujícího páru za jejich obětavost.



Foto: autorka

Co Vás v mobilním hospici překvapilo?

Překvapilo mě to, jak může být odcházení v rodinném kruhu hezké a klidné. Když pacient odchází smířený a obklopený svými nejbližšími.

Pracovala jsem před tím v domově pro seniory, a i když jsme se vždy snažili o co nejdůstojnější odcházení pacientů, nikdy to nebylo takové jako doma. Náročné pro mě někdy je to, že i když se tomu bráníte, přiroste Vám někdo k srdci více. Loučení je potom velmi těžké.

Karla Bradáčová

JAK MŮŽETE I VY PODPOŘIT DOMÁCÍ HOSPICOVOU PÉČI?

Během října se po celé zemi konají akce v rámci kampaně Dožít Doma 2026. Cílem je přiblížit veřejnosti, jak hospicová péče funguje a jaké možnosti domácího zaopatření a doprovázení rodiny mají. K této myšlence se připojujeme a srdečně zveme na tyto doprovodné akce:

1. Papučový den a pokus o rekord (plakát níže)

Každý může v tuto dobu dorazit na náměstí a vzít si s sebou bačkory či papuče jako symbol domácího bezpečí. Komisař z Agentury Dobrý den nás oficiálně započítá do České knihy rekordů. Třeba se nám společně podaří překonat rekord z roku 2019, kdy se nás sešlo 259!

2. První ročník Papučového pochodu pro veřejnost (plakát vpravo)

Na tuto akci srdečně zveme širokou veřejnost, rodiny s dětmi i čtenáře časopisu Na Srdci. Cílem bude Stráž, kde bude možné si opéct burty, další občerstvení lze koupit ve Stráž Baru.

Charita Pelhřimov Nemocnice Pelhřimov
DOMOV JERABINA ČESKÉ REKORDY AGENTURA DOBRÝ DEN

Papučový den a pokus o rekord

14. 10. 2026 11:00

NA MASARYKOVĚ NÁMĚSTÍ V PELHŘIMOVĚ

Nazujte tento den papuče a vyjádřete podporu činnosti mobilních hospiců.

Tým Domácí hospicové péče Iris



v pátek 16.10.2026 veřejný Papučový pochod

Sraz účastníků: 16:00 u domu na Masarykově náměstí čp. 31
Předpokládaný konec: cca 18:00 u rybníka Stráž

Vydejte se s námi po stopách pelhřimovských špitálů a osobností,
které v minulosti pečovaly o zdraví zdejších obyvatel.

O zajímavé poznatky z pelhřimovské historie
se s námi při komentované procházce z náměstí k rybníku Stráž
podělí paní Mgr. Jaromíra Jirků.



Přibalte si s sebou bačkory!
Na závěr pochodu se účastníci vyfotí v papučích
na podporu činnosti mobilních hospiců.
#PapucovyDen #DozitDoma.



Tip: Kromě papučí přibalte i buřty – v cíli
rozděláme ohýnek. Další občerstvení bude
k zakoupení ve Stráž Baru.

ORGANIZUJE



Fórum mobilních
hospiců

GENERÁLNÍ PARTNER

STAVEBNÍ S
České spořitelny

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘ



Česká televize

Český rozhlas



Myšlenky moderní světice, nám navíc geograficky velmi blízké, svaté Faustyny Kowalské (1905–38) sestavila do devítidenního rozjímání francouzská psychoterapeutka, matka šesti dětí a autorka několika knih o Božím milosrdenství Héléne Dumontová. Zdůrazňuje, že "zrcadlení" Krista dle Faustyny nespočívá ve velkých činech, ale ve velké lásce, která teprve skutkům dodá význam.

Brněnský písničkář Pavel Helan, který vystupoval i na Křemešníku, se pokusil přetlumočit radostnou evangelní zvěst jazykem generace Z, tedy dnešních pubertáků – proto také název „Mega dobrá zpráva“. Podle něj existuje naděje, že někteří dnešní mladí lidé tak objeví krásu Božího slova, a možná to vyvolá radostnou náladu i během cenné mezigenerační četby.



Americký teolog Neal Lozano, zakladatel laické komunity Dům Božího světla, se 30 let věnuje službě modlitby za uzdravení a osvobození. Podle něj nejsou lidé napadení d'áblem primárně „posedlí“, ale něčím spoutaní, vnitřně zotročení. S výjimkou těžkých případů jim proto mohou pomoci i obyčejní křesťané prostřednictvím modlitby. Autor radí, jak toto osvobození dávat i přijímat.

Kniha myšlenek a textů salesiána Michaela Martinika vykazuje pochopení pro dnešní složitý svět. Tématy jsou mj. lidé na okraji, křivdy pramenící ze zneužívání moci či lidé žijící mimo manželství. Autor zdůrazňuje bezpodmínečné přijímání Boží lásky s tím, ať neustupujeme ze zásad, a přitom jsme hlasateli pokoje. Předmluvu napsal Ladislav Heryán.



Samozřejmě, že i františkáni mají svůj youtubový kanál. Zde je svědectví Jakuba Františka Sadílka, jehož bratra jako úspěšného podnikatele v 90. letech zabili mafiáni. Právě vhléd do podnikatelského světa, kde peníze nepřinášejí pokoj, ho (spolu se zhlédnutím filmu Ježíš) paradoxně přivedl k radikální františkánské spiritualitě.



Na instagramovém profilu sester františkánek Marie Immaculy najdeme i toto zamyšlení sestry Emanuel, která pochází z Černova v našem vikariátu. Vzpomíná na silný dotek Boží přítomnosti u hrobu sv. Františka a při inspiraci tímto světce se jí vybaví dvě slova - blízkost a pokoji. "Nebál se své slabosti a hříšnosti a Boží lásku si nenechal pro sebe, ale pouštěl ji dál do světa."

Simeon Nezbeda vyrůstal v milující rodině, ale víru neznal. Jeho otec ale přes babičku zavítal do protestantského společenství, a uvěřil. Sám Simeon se setkal s Kristem a odevzdal mu život, byl osloven i katolickou adorací. Říká, že nikdy není pozdě. Kéž rozhovor pro Godzone poslouží i pro jejich tour "Ještě není pozdě". Za tip děkujeme Kateřině Ettlerové.



Tip na pouť: klášter v Dačicích - brněnská diecéze

Klášter pro františkány nenechal v Dačicích stavět žádný majitel panství, ale bohatý měšťan a obchodník se sukrem Matěj Jiří Kapeta. Trojkřídlá budova se stavěla v letech 1660-1664 v barokním stylu.

Řeholníci byli nejprve jen tři, postupně jejich počet vzrostl na 30, a to nepočítáme terciáře, kterých před zásahem císaře Josefa II. ve městě bylo neuvěřitelných 85. Bratři sami se pak kromě jiného věnovali údržbě obsáhlé knihovny.

Během 1. světové války klášter posloužil jako pomocný lazaret, pak i jako sídlo vojáků. Když přišli komunisté, zbyli tu opět jen tři mniši, kteří ale roku 1950 byli internováni do Želiva. Prázdný klášter posloužil znovu vojákům, poté zednickým učňům a též jako muzeum. Po roce 1989 už nebyl, kdo by se sem vrátil, a tak objekt františkáni darovali řádu bosých karmelitek. Ty jej nechaly upravit tak, aby znovu odpovídal způsobu života v klauzuře. Takže například rozlehlá terasovitá zahrada s parkem, sadem a kašnou není veřejně přístupná - na rozdíl od kostela sv. Antonína Paduánského, který se honosí mj. cenným oltářním obrazem a unikátními varhanami. Jeden z postranních oltářů je logicky zasvěcen sv. Františkovi. Zajímavostí je, že sestry mimo svého duchovního poslání také zdobí svíce a paškály. (hm)

Foto: Štěpán Dvořák/Mapy.com



Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu



Minulou fotku Veroniky Tománkové Dryjové, **kapličku v Pejškově** (vlevo), uhodli Květa Váchová, Jiří Procházka a Aneta Brožová. Tipy na foto vpravo pošlejte **do 15. 10.** na mazanec@centrum.cz nebo na Whats-App (775 269 206). Výherce obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které patří díky.

